

Op de grens van twee werelden

Op de Grens van Twee Werelden

Merel Hol

Voor mama en papa omdat ze me hebben gesteund tijdens het hele proces van het schrijven, corrigeren en produceren van mijn allereerste boek.

Voor Pieternel, mijn lieve, allerbeste vriendin, omdat ze me altijd helpt en me laat lachen zelfs als ik me vreselijk voel.

Merel Hol is 14 jaar oud en volgt tweetalig onderwijs, vwo. Ze is gek op schrijven, zingen, acteren en tekenen. "Op de grens van twee werelden" is haar debuut.

'Merel is sinds ik me kan herinneren met schrijven bezig geweest. Als ze met een verhaal bezig was, mocht ik het altijd lezen en commentaar geven. Ik kan niet wachten om haar eerste echt uitgegeven boek te lezen en ik ben megatrots!'

- Pieternel Tils, beste vriendin

Eén van de tieners bij het houtvuur slaakte een kreetje. Dikke regendruppels vielen uit de lucht. Ze hoorde het kampvuur sissen. Ze zag de tieners naar de etenstenten rennen, de tenten waar werd gegeten als het regende en waar de tieners konden schuilen. Ze duwde het stukje stof weer terug op zijn plaats en ging liggen. Ze staarde naar het puntje van haar tent. Zo lag ze daar, gedurende tien, twintig, dertig minuten. Ze schrok wakker uit haar overpeinzingen toen ze één van de moeders hoorde roepen. De tieners moesten ook naar bed.

Langzaam maar zeker begon haar tent te lekken. De dunne stof van de tenten kon niet tegen zoveel regen. Maar dat maakte haar niet zoveel uit. Het feit dat het al zeker de hele nacht regende maakte haar wel uit. Want de stam zat eigenlijk niet helemaal zonder eten. Ze hadden altijd nog de gewassen. Komkommer, tomaat en de kleine voorraden vlees die ze nog over hadden leverden genoeg eten op voor de stam. Maar hoe leeft een gezelschap van tweeduizend mensen of misschien nog wel meer zonder vlees en gewassen? Want door alle regen verdrong de enorme moestuin. Zaden hadden ze niet meer, en de winter stond voor de deur. Eigenlijk, had Aria uitgerekend, konden ze het nog maar een paar maanden volhouden. Of misschien nog wel veel minder. Ze moesten met een oplossing komen, alleen hoe, en welke? Er waren eigenlijk maar twee oplossingen: verhuizen, of verhongeren.

De zon gaf een zachte gloed op haar kletsnatte deken. Ze rilde. Wat had het ontzettend hard en lang geregend! En tot haar grote schrik hoorde ze nog steeds kleine, zachte motregendruppeltjes op haar tent vallen. Het was nog heel vroeg, de zon was net op. Ze ging rechtop zitten en pakte een van de gekleurde doeken aan haar voeteneind. Ze sloeg er één om haar bovenlijf en ook één als losse rok om haar benen. Bibberend kroop ze uit haar tent en kwam moeizaam overeind. Ze strompelde de heuvel af, naar het kamp van de volwassenen. Daar zocht ze de tent van haar moeder. Toen ze die gevonden had, rende ze er naar toe. Niemand was nog wakker. Of in ieder geval was niemand zijn tent uit. Ze trok de tent van haar moeder open, kroop naar binnen en deed de tent weer dicht. Ze trof haar moeder aan het voeteneinde van haar bed aan, rechtop zittend en begraven onder de dekens. Ze zat een perkamentrol te lezen. Ze keek op toen haar dochter binnen kwam.

1 Het verschrikkelijke nieuws

Ze lag in haar donkerblauwe tent, van dunne stof gemaakt. Ze probeerde naar de vormen te kijken die het vuur achterliet op haar tentdoek. Maar dat hielp niets. Ze zag een rode vuurgloed, en meer niet. Bij het houtvuur hoorde ze de tieners fluisteren, zo zacht dat de kinderen die in de tenten rondom het vuur lagen ze niet konden horen. Maar iedereen wist waar ze het over hadden. Het nieuws dat de Jagers hen gisteren hadden gebracht... Jager Zach kwam het kamp in gesjokt. De vrouwen renden naar hun mannen toe om de konijnen van hun ruggen te halen, om ze te gaan villen en braden. Maar er viel niets te braden. Geen enkel konijn hing op de rug van Jager Zach, niet op die van Jager Ross, geen enkele Jager had een konijn op zijn rug. De vrouwen keken elkaar aan en liepen naar de een na laatste Jager van de groep. Ze keken achter hem. Maar er was ook geen hert, dat anders aan bamboestokken door de achterste mannen werd gedragen. De vrouwen liepen stomverbaasd achteruit en volgden de mannen met hun ogen terwijl die naar het vuur liepen en hun speren, bogen en zwaarden op de grond neerlegden. Ze gingen zitten bij het vuur en staarden somber voor zich uit.

Na een lange, bedrukte en ongemakkelijke stilte verbrak een klein kind van zo'n jaar of zes de stilte. Ze stapte naar voren uit de menigte vrouwen en kinderen en zei met een harde, heldere stem: 'Jagers?' Het leek iets los te maken bij de mannen bij het vuur. Ze gingen met een ruk overeind zitten en keken met ogen die eerst dof en lusteloos waren maar toen groot en angstig om zich heen. Allemaal waren ze opeens in blinde paniek. Ze renden door het volwassenenkamp en schreeuwden dingen die te erg waren om te herhalen. Maar alles wat ze riepen kwam op een ding neer: ze hadden geen eten meer.

Aria ging rechtop zitten, met opgetrokken knieën. Ze sloeg haar armen om haar knieën en bleef zo een tijdje zitten. Daarna ontspande ze zich en ging met gestrekte benen zitten. Ze leunde met haar bovenlijf naar achteren en pulkte een stukje stof opzij. Dit was een scheurtje waarvan ze elke nacht profiteerde om door naar het kampvuur te kijken, wat geen enkel kind kon omdat de donkerblauwe stof te donker was om doorheen te kijken.

‘Ha Aria! Wat doe jij hier? Jij hoort nog in bed te liggen!’ Ze rolde de perkamentrol op en stopte hem weg onder een paar omslagdoeken. Haar dochter zei niets, maar kroop naar haar moeder toe en ging dicht tegen haar aan liggen.

‘Mam, wat gaat er nu met ons gebeuren? Weten de oude wijzen al een oplossing?’ Ze keek haar moeder verwachtingsvol aan. De oude wijzen waren de leiders van het dorp. De moeders vertelden de kinderen van jongs af aan dat de oude wijzen alles wisten en elk probleem konden oplossen. Die zekerheid stond nu echter op losse schroeven. .

‘Nee Aria. Ze weten echt niet wat ze moeten doen. Maar dat is ook logisch.’

‘Maar mam,’ zei ze protesterend. ‘Er moet toch gewoon een oplossing te bedenken zijn!’ Aria heeft er genoeg van dat iedereen maar denkt dat er niets te doen is aan dit alles. Haar moeder keek haar medelevend aan.

‘Oh lieve Aria... je hebt datzelfde gevoel van machteloosheid dat je vader altijd had...’ Haar moeder deed haar ogen dicht. Aria moest even slikken. Haar vader, Basta, was Jager geweest. Toen de stam last had van een dolle beer die het voedsel stal en de tenten vernielde, was hij vastbesloten hem te doden. Hij was het bos in gegaan en had de beer gedood. Maar niet zonder gevolgen. Op het moment dat hij zijn zwaard in de borst van het machtige beest plantte, gaf de beer met zijn laatste krachtsinspanning een enorme klap tegen het hoofd van Basta met een van zijn scherpe klauwen. De beer en de man werden later allebei dood gevonden door de reddingsploeg van Jagers die erop was uitgestuurd toen de vastbesloten Jager niet was teruggekeerd. Maar het was al te laat. Basta was dood. De reddingsploeg had het verhaal verteld. Maar Aria had altijd het rare gevoel gehad dat het verhaal niet helemaal klopte. Het was nog geen jaar geleden gebeurd. Aria en haar moeder hadden de grootste moeite het verlies te verwerken, hoewel ze ontzettend veel steun kregen van hun stamgenoten. Aria keek naar haar moeder. De tranen liepen over haar wangen. Aria probeerde ze weg te vegen. Ze praatte tegen haar moeder en stelde allerlei vragen. Maar haar moeder reageerde niet. Zachtjes sloop ze de tent uit en rende de heuvel op, terug naar het kamp van de kinderen en de tieners.

Daar aangekomen rende ze hijgend naar de etenstenten, kletsnat van de regen die nu met bakken uit de hemel kwam vallen. Ze ging in de opening staan en keek naar de grijze lucht. Wolken die nooit meer weggingen... Wat

kon ze er aan doen? Ze was nog maar een kind. Te jong om zelfs maar na te denken over waar het zal plassen. Dachten de mensen. Maar zij niet. Ze was het zat. Ze rende vliegensvlug de etenstent uit naar haar eigen tent, waar ze nog één van de doeken bij haar voeteneind pakte en om haar hoofd sloeg. Ze rende verder de heuvel op. En verder en verder en verder. Ze was uitgeput, maar toch ging ze door. Net als haar vader. Toen ze eindelijk op de top van de heuvel kwam, rende ze nog verder. De heuvel was enorm. Langzaam maar zeker begon het landschap om haar heen te veranderen. Na een tijdje was er van het platte, omhooglopende landschap van de helling van de heuvel niets meer te bekennen. Steeds meer bomen stonden om haar heen. Steeds meer takken zwiepten in haar gezicht. Ze ging het bos in.

2 Het probleem

In het bos probeerde ze zich te oriënteren. Ze had echt geen idee waar ze was. Aria was nog nooit in het bos geweest. Het was verboden. 'Het is er te gevaarlijk', zeiden de oude wijzen. 'Alleen Jagers gaan daar naar binnen.' Ze spuwde op de grond. Ze geloofde niet meer in de heiligheid van de oude wijzen. En ze geloofde al helemaal niet dat ze elk probleem konden oplossen. Dat hadden ze nu wel bewezen. Je kon eigenlijk zelfs wel zeggen dat ze hen haatte. Als de oude wijzen voor alles een oplossing hadden, waarom kwamen ze dan niet met een oplossing voor haar dode vader? En waarom deden ze niks aan het voedselprobleem waar ze nu mee zaten? Waarom lieten ze zich nooit zien, waarom zaten ze altijd in de enige tent met dikke stof, zodat het niet ging lekken? Waaróm zaten ze eigenlijk als enige in een tent die niet kon lekken? Waarom gaven ze geen opdracht om dikke tenten voor de kinderen te maken, in plaats van dat te verbieden? Waarom... Ze viel op de natte grond en zakte door haar knieën. Met haar gezicht in de natte bladeren bleef ze liggen.

Vreemde dromen achtervolgden haar terwijl ze daar lag. Ze stond achter een enorme, woest brullende beer. Voor de beer stond een man, met een zwarte baard en een glimmend zwaard waarmee hij de beer ging vermoorden. Nu zou ze het eindelijk zien. Hoe haar vader was dood gegaan. Ze zag het zwaard van haar vader diep in de borst van de beer steken. En toen opeens vloog er een lange rode pijl door de lucht. Ze herkende hem als één van de pijlen van Jager Ross. Het projectiel vloog met een ongelooflijke snelheid door de lucht naar haar vader. Ze wilde hem tegenhouden, zodat haar vader nog zou leven, maar ze kon zich niet bewegen. De pijl raakte haar vader en drong diep in zijn rug. Geen dodelijk schot, merkte Aria op. Basta draait zich om, om te kijken van wie deze pijl afkomstig is. Daardoor is hij afgeleid en ziet hij niet hoe de beer een haal doet naar zijn hoofd en daarna dood neervalt. De klauw van de woeste beer veroorzaakt een enorme scheur in het hoofd van haar vader. Het is verschrikkelijk. Ze rende naar voren om zich ook door de verschrikkelijke beer te laten vermoorden, zodat ze bij haar vader kon zijn...